

I. DISPOSICIONS GENERALS

CAP DE L'ESTAT

- 5060** *Reial decret llei 6/2026, de 3 de març, pel qual es modifica la Llei 20/2022, de 19 d'octubre, de memòria democràtica, sobre el reconeixement a favor de les persones mortes o amb lesions incapacitants per la seva activitat en defensa i reivindicació de la democràcia.*

I

La part expositiva de la Llei 20/2022, de 19 d'octubre, de memòria democràtica, ja assenyalava que conèixer la trajectòria de la nostra democràcia, des dels seus orígens fins a l'actualitat, les seves vicissituds, els sacrificis dels homes i les dones d'Espanya en la lluita per les llibertats i la democràcia és un deure ineludible que contribueix a enfortir la nostra societat en les virtuts cíviques i els valors constitucionals. En aquest marc, la societat espanyola té un deure de memòria amb les persones que van ser perseguides, empresonades, torturades i fins i tot van perdre els seus béns i fins i tot la seva pròpia vida en defensa de la democràcia i la llibertat.

D'aquesta manera, dins l'objecte d'aquesta Llei hi ha el reconeixement dels qui van patir persecució o violència, per raons polítiques, ideològiques, de pensament o opinió, de consciència o creença religiosa, d'orientació i identitat sexual, durant el període comprès entre el cop d'estat de 18 de juliol de 1936, la Guerra d'Espanya i la dictadura franquista fins a l'entrada en vigor de la Constitució espanyola de 1978, així com la promoció de la seva reparació moral i la recuperació de la seva memòria personal, familiar i col·lectiva. I, d'altra banda, situa entre els fins de les polítiques de memòria democràtica el reconeixement de les persones que van lluitar per la llibertat i la democràcia.

Així mateix, a l'efecte d'aquesta Llei es considera víctima qualsevol persona que hagi patit, individualment o col·lectivament, un dany físic, moral o psicològic, a conseqüència d'accions o d'omissions que constitueixin violacions de les normes internacionals de drets humans i del dret internacional humanitari durant aquest període. I entre aquestes, se citen les persones mortes a conseqüència de la guerra i la dictadura, així com les que van patir danys a conseqüència de la lluita sindical i les activitats d'oposició a la Dictadura.

D'altra banda, la derogada Llei 52/2007, de 26 de desembre, per la qual es reconeixen i s'amplien drets i s'estableixen mesures a favor dels qui van patir persecució o violència durant la guerra civil i la dictadura, ja va preveure el dret a una indemnització en favor de totes les persones que van perdre la vida en defensa de la democràcia i que no havien rebut fins aleshores la compensació deguda. Tanmateix, en l'article 10 es va preveure aquest reconeixement únicament en favor de persones mortes en defensa de la democràcia durant el període comprès entre l'1 de gener de 1968 i el 31 de desembre de 1977.

Així, el resultat d'aquest procés amb prou feines va arribar a la quarta part de les sol·licituds presentades, i ha plantejat dubtes al llarg d'aquest temps sobre si aquest abast va cobrir tots els supòsits, que en vista de la Llei 20/2022, de 19 d'octubre, es poden considerar adequats per al reconeixement de les persones que van lluitar per la llibertat i la democràcia al nostre país, i que fins i tot hi van perdre la vida. En aquest context, és obvi que el marc temporal que es preveia aleshores és inferior al període que estableix la Llei 20/2022, de 19 d'octubre, que s'estén fins a l'entrada en vigor de la Constitució espanyola, el 29 de desembre de 1978.

D'altra banda, des de diversos sectors també s'ha posat de manifest el tracte diferenciat en l'esforç reparador de la mesura respecte d'altres víctimes de la mateixa naturalesa.

Per això, és necessari abordar la regulació en aquesta matèria per actualitzar-la i complementar les mesures que es van executar amb la normativa anterior. En aquest sentit, cal ampliar el termini, que s'estén fins al 29 de desembre de 1978, que és el que estableix la Llei 20/2022, de 19 d'octubre.

Així mateix, cal actualitzar les quanties, tenint en compte el temps transcorregut des de l'aprovació de la Llei 52/2007, de 26 de desembre, de manera que, homologant-lo amb altres règims reparadors, la indemnització en cas de mort s'incrementi fins als 250.000 euros. D'altra banda, s'han actualitzat amb el mateix criteri, les quantitats que regula el Reial decret 1803/2008, de 3 de novembre, pel qual es regulen les condicions i el procediment per a l'abonament de les indemnitzacions que reconeix la Llei 52/2007, de 26 de desembre, a favor de persones mortes o amb lesions incapacitants per la seva activitat en defensa de la democràcia, per als casos en què s'hagi produït una incapacitat permanent absoluta o una gran incapacitat.

Igualment, s'ha recollit que les quantitats percebudes a conseqüència de les indemnitzacions a què es refereix aquest Reial decret llei, estan exemptes de l'impost sobre la renda de les persones físiques.

II

Aquest Reial decret llei consta d'una part expositiva i una part dispositiva estructurada en un article únic, una disposició derogatòria i sis disposicions finals.

L'article únic modifica la Llei 20/2022, de 19 d'octubre, amb la finalitat d'afegir una disposició addicional vintena sobre el reconeixement en favor de persones mortes o amb lesions incapacitants per la seva activitat en defensa i reivindicació de la democràcia.

La disposició derogatòria única estableix la derogació de totes les disposicions del mateix rang o inferior que s'oposin al contingut del Reial decret llei.

Per la seva banda, la disposició final primera recull el títol competencial que empara l'aprovació d'aquest Reial decret llei.

La disposició final segona modifica la Llei 35/2006, de 28 de novembre, de l'impost sobre la renda de les persones físiques i de modificació parcial de les lleis dels impostos sobre societats, sobre la renda de no residents i sobre el patrimoni, per incloure tant en l'article 7, referit a rendes exemptes, com en la disposició addicional dinovena l'exempció de tributació en l'impost sobre la renda de les persones físiques, de les ajudes que recull la disposició addicional vintena de la Llei 20/2022, de 19 d'octubre, de memòria democràtica, que s'introdueix mitjançant aquest Reial decret llei.

La disposició final tercera modifica el Reial decret 1803/2008, de 3 de novembre, pel qual es regulen les condicions i el procediment per a l'abonament de les indemnitzacions que reconeix la Llei 52/2007, de 26 de desembre, en favor de persones mortes o amb lesions incapacitants per la seva activitat en defensa de la democràcia. En concret, es modifica l'article 3 referit a la Comissió d'Avaluació encarregada de valorar les sol·licituds per adaptar-lo a l'estructura departamental actual i a la normativa vigent. Així mateix, es modifica l'apartat 1 de l'article 4 referit al pagament de les indemnitzacions a fi de determinar que el pagament d'aquestes indemnitzacions l'ha d'efectuar la Direcció General d'Atenció a les Víctimes del Ministeri de Política Territorial i Memòria Democràtica.

En connexió amb el que preveu la disposició final tercera, la disposició final quarta conté una clàusula de salvaguarda de rang de disposicions reglamentàries.

La disposició final cinquena habilita el Govern per dictar totes les disposicions que siguin necessàries per al desplegament i l'aplicació del que estableix aquest Reial decret llei.

La disposició final sisena determina l'entrada en vigor l'endemà de la seva publicació en el «Butlletí Oficial de l'Estat».

III

L'article 86.1 de la Constitució espanyola permet al Govern dictar decrets lleis «en cas d'extraordinària i urgent necessitat», sempre que no afectin l'ordenament de les institucions bàsiques de l'Estat, els drets, els deures i les llibertats dels ciutadans que regula el títol I de la Constitució espanyola, el règim de les comunitats autònomes, ni el dret electoral general.

No hi ha afectació al dret electoral general, ja que la matèria objecte del Reial decret llei n'és aliena, ni a l'ordenament de les institucions bàsiques de l'Estat, d'acord amb la interpretació que fa el Tribunal Constitucional sobre aquesta qüestió (cf. STC 134/2021, de 24 de juny de 2021, i STC 150/2017, de 21 de desembre de 2017).

Tampoc es veu afectat el règim de les comunitats autònomes, ja que el Reial decret llei no s'excedeix del seu àmbit normatiu propi, atès que no afecta la posició institucional de les comunitats autònomes ni delimita de manera directa i positiva les competències que aquelles tenen atribuïdes.

Pel que fa als drets, els deures i les llibertats dels ciutadans que regula el títol I de la Constitució espanyola, hi ha una doctrina consolidada dels termes següents, que resumeix la STC 139/2016, de 31 de juliol (FJ 6):

«1r) L'article 86.1 CE impedeix que amb el decret llei quedin afectats els drets, els deures i les llibertats dels ciutadans que regula el títol I CE, però aquest Tribunal ha rebutjat una interpretació extensiva d'aquest límit que suposaria el buidatge de la figura del decret llei, i el faria "inservible per regular amb més o menys incidència qualsevol aspecte concernent a les matèries incloses en el títol I de la Constitució".

2n) La clàusula restrictiva s'ha d'entendre de manera que no es redueixi al no-res la figura del decret llei, de manera que el que es prohibeix constitucionalment és que es reguli un règim general d'aquests drets, deures i llibertats o que vagi en contra del contingut o els elements essencials d'alguns d'aquests drets (STC 111/1983, de 2 de desembre, FJ 8, confirmada per altres de posteriors).

3r) El Tribunal no s'ha de fixar únicament en la manera en què es manifesta el principi de reserva de llei en una determinada matèria, sinó més aviat ha d'examinar si hi ha "afectació" pel decret llei d'un dret, deure o llibertat que regula el títol I CE, la qual cosa ha d'exigir tenir en compte la configuració constitucional del dret, deure o llibertat afectat en cada cas i fins i tot la seva ubicació sistemàtica en el text constitucional i la naturalesa i l'abast de la regulació concreta de què es tracti (...).»

En particular, en relació amb la utilització d'aquest instrument normatiu en l'àmbit tributari, la STC 73/2017, de 8 de juny, sintetitza la doctrina del Tribunal Constitucional, en els termes següents (FJ 2):

«Des del punt de vista constitucional no hi ha cap obstacle, en principi, perquè a través d'un decret llei es puguin establir, modificar o derogar, prestacions patrimonials de caràcter públic, sempre que concorri una situació d'extraordinària urgència que justifiqui l'ús d'aquest instrument normatiu i que, a través d'aquest, no afecti el deure de contribuir al sosteniment de les despeses públiques que estableix l'article 31.1 CE (entre d'altres, SSTC 111/1983, de 2 de desembre, FJ 8; 60/1986, de 20 de maig, FJ 4; 182/1997, de 18 d'octubre, FJ 6; 189/2005, de 7 de juliol, FJ 7, i 139/2016, FJ 6). D'aquesta manera, quan l'article 86.1 CE exclou de l'àmbit del decret llei els deures consagrats en el títol I de la Constitució, únicament està impeding les intervencions o les innovacions normatives que afectin, no de qualsevol manera, sinó de manera rellevant o substancial, el deure constitucional de "tots" de contribuir al sosteniment de les despeses públiques (article 31.1 CE).

En efecte, del fet que l'establiment de prestacions patrimonials "de caràcter públic" estigui subjecte al principi de reserva de llei (article 31.3 CE) "no se'n deriva necessàriament que aquesta matèria estigui exclosa de l'àmbit de regulació del decret llei, que pot penetrar-hi sempre que es donin els requisits constitucionals del pressupost

habilitador i no 'afecti' en el sentit constitucional del terme, les matèries excloses" (SSTC 245/2004, de 16 de desembre, FJ 4; i 83/2014, FJ 5; i en sentit similar, SSTC 182/1997, FJ 8; 137/2003, FJ 6, i 100/2012, de 8 de maig, FJ 9).»

Pel que fa al sentit en què, com a límit material que estableix article 86.1 de la Constitució espanyola, s'ha d'interpretar aquesta afectació al deure de tothom de contribuir al sosteniment de les despeses públiques que preveu l'article 31.1 de la Constitució espanyola, la mateixa STC 73/2017, de 8 de juny, precisa (FJ 2):

«El que aquest Tribunal ha d'atendre en interpretar el límit material de l'article 86.1 CE, és "l'examen de si hi ha hagut 'afectació' pel decret llei d'un dret, deure o llibertat regulat en el títol I de la Constitució"; cosa que ha d'exigir "tenir en compte la configuració constitucional del dret o del deure afectat en cada cas i la naturalesa i l'abast de la regulació concreta de què es tracti" (SSTC 182/1997, FJ 8; 329/2005, FJ 8; 100/2012, FJ 9, i 35/2017, FJ 5, entre d'altres). En aquest sentit, dins del títol I de la Constitució s'insereix l'article 31.1, del qual se'n deriva el deure de "tots" de contribuir al sosteniment de les despeses públiques; fet que implica que un dels deures l'afectació dels quals està vedada al decret llei és el deure de contribuir al sosteniment de les despeses públiques. El decret llei "no pot alterar ni el règim general ni els elements essencials dels tributs que incideixen en la determinació de la càrrega tributària, i així afecta el deure general dels ciutadans de contribuir al sosteniment de les despeses públiques d'acord amb la seva riquesa mitjançant un sistema tributari just"; vulnera l'article 86.1 CE, en conseqüència, "qualsevol intervenció o innovació normativa que, per la seva entitat qualitativa o quantitativa, alteri sensiblement la posició de l'obligat a contribuir segons la seva capacitat econòmica en el conjunt del sistema tributari" (SSTC 182/1997, FJ 7; 100/2012, FJ 9; 139/2016, FJ 6, i 35/2017, FJ 5, per totes).

De conformitat amb el que s'ha indicat, cal tenir en compte, en cada cas, "sobre quin tribut concret incideix el decret llei – constatant-ne la naturalesa, l'estructura i la funció que compleix dins del conjunt del sistema tributari, així com el grau o la mesura en què intervé el principi de capacitat econòmica –, quins elements – essencials o no – en resulten alterats per aquest mode excepcional de producció normativa i, finalment, quina és la naturalesa i l'abast de la regulació concreta de què es tracti" (SSTC 182/1997, FJ 7; 189/2005, FJ 7, i 83/2014, FJ 5).»

En aquest cas, la mesura adoptada sobre l'exempció de tributació de la indemnització en l'impost sobre la renda de les persones físiques no afecta els límits materials del reial decret llei, atès que no suposa una falta del compliment del deure general dels ciutadans de contribuir al sosteniment de les despeses públiques. Totes les possibles persones beneficiàries han estat i continuaran estant compromeses en les seves obligacions tributàries específiques, derivades de les rendes dels seus treballs o les que els afectin.

La mesura no regula un règim general, sinó un de molt específic i extraordinari, que de cap manera afecta de manera rellevant o substancial el deure constitucional de tothom de contribuir al sosteniment de les despeses públiques, i que ja es preveu per a altres víctimes com les del terrorisme.

Pel que fa al supòsit habilitador d'extraordinària i urgent necessitat que estableix l'article 86.1 de la Constitució espanyola, la jurisprudència constitucional ha anat configurant el reial decret llei com un instrument amb uns contorns ben definits en què el judici polític d'oportunitat i necessitat gaudeix d'un marge ampli. Així, la Sentència del Tribunal Constitucional de 28 de gener de 2021, és clara quan afirma que la doctrina constitucional ha establert que «la valoració de l'extraordinària i urgent necessitat d'una mesura pot ser independent de la seva imprevisibilitat i, fins i tot, del fet que tingui l'origen en la inactivitat prèvia del mateix Govern, sempre que hi concorri efectivament l'excepcionalitat de la situació» (STC 1/2012, de 13 de gener, FJ 6), atès que «el que aquí ha d'importar no és tant la causa de les circumstàncies que justifiquen la legislació

d'urgència com el fet que aquestes circumstàncies concorrin efectivament» (SSTC 11/2002, de 17 de gener, FJ 6, i 68/2007, de 28 de març, FJ 8).

En el cas que ens ocupa, cal tenir en compte que la Llei 20/2022, de 19 d'octubre, reconeix en l'article 30 el dret al reconeixement i la reparació integral per part de l'Estat, per a la qual cosa preveu el desplegament d'un conjunt de mesures de restitució, rehabilitació i satisfacció, orientades al restabliment dels drets de les víctimes en les seves dimensions individual i col·lectiva. Tanmateix, es constata que hi ha un grup de persones, per raó de l'àmbit temporal que aleshores es va establir, al qual no van arribar les mesures implementades. I, amb caràcter general i complementari, que, tot i que es tracti de fets execrables d'una gravetat extrema que van tenir com a conseqüència la mort d'aquestes persones o que els van produir lesions incapacitants que els van inhabilitar per dur a terme qualsevol treball o professió, aquests supòsits no han tingut encaix en l'àmbit d'aplicació d'altres normes que han atès supòsits de conseqüències equivalents, com la Llei 29/2011, de 22 de setembre, de reconeixement i protecció integral a les víctimes del terrorisme.

La Resolució 60/147, aprovada per l'Assemblea General de l'Organització de les Nacions Unides, el 16 de desembre de 2005, sobre «Principis i directrius bàsics sobre el dret de les víctimes de violacions manifestes de les normes internacionals de drets humans i de violacions greus del dret internacional humanitari a interposar recursos i obtenir reparacions», reconeix que, en fer valer el dret de les víctimes a interposar recursos i obtenir reparacions, la comunitat internacional fa honor a la seva paraula respecte del patiment de les víctimes, els supervivents i les generacions futures i reafirma els principis jurídics internacionals de responsabilitat, justícia i estat de dret, i entre els principis i les directrius bàsiques que aprova, hi ha l'obligació dels estats d'adoptar procediments legislatius i administratius apropiats i eficaços i altres mesures apropiades que donin un accés equitatiu, efectiu i ràpid a la justícia; que les víctimes disposin dels recursos suficients, eficaços, ràpids i apropiats, incloent-hi la reparació; i el dret de les víctimes a disposar de recursos contra les violacions manifestes de les normes internacionals de drets humans i les violacions greus del dret internacional humanitari, d'acord amb el que preveu el dret internacional, i a una reparació adequada, efectiva i ràpida del dany sofert.

Atès que l'àmbit subjectiu es correspon per definició amb persones que van generar el seu dret fa aproximadament mig segle, l'edat estimada de les persones afectades, o dels seus familiars, en el cas de les persones mortes, es correspon amb un moment vital en què les seves necessitats econòmiques augmenten alhora que els seus ingressos es redueixen amb motiu de la seva jubilació. A aquesta situació, progressivament crítica, s'hi afegeix el fet que el rescabament degut es pot veure frustrat si la situació esmentada no es resol amb la promptitud necessària, atès que, tal com s'ha dit, resta vedada l'aplicació d'altres mesures reparadores. És a dir, satisfer aquest dret a la indemnització, en un termini raonable, no és possible amb el procediment normatiu ordinari, la qual cosa justifica l'extraordinària i urgent necessitat d'aprovar aquesta mesura a través d'aquest Reial decret llei.

IV

Aquest Reial decret llei respon als principis de bona regulació que estableix l'article 129 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques.

A aquest efecte, es dona compliment degut als principis de necessitat i eficàcia amb la justificació i la concurrència del pressupost habilitador que exigeix l'article 86.1 de la Constitució espanyola perquè el Govern aprovi reials decrets lleis, i atesa la necessitat d'atendre les reivindicacions dels afectats i les de les seves famílies en el marc del dret al reconeixement i la reparació integral per part de l'Estat en favor de persones mortes o amb lesions incapacitants en defensa i reivindicació de la democràcia, durant el període comprès entre l'1 de gener de 1968 i 29 de desembre de 1978.

Igualment, la norma és conforme al principi de proporcionalitat, atès que la norma no conté mesures restrictives de drets ni imposa obligacions als ciutadans o les empreses. De la mateixa manera, s'ajusta al principi de seguretat jurídica per tal com la norma és coherent i s'insereix dins del sistema de fonts i amb la resta de l'ordenament jurídic, i especialment amb la Llei 20/2022, de 19 d'octubre, la Llei 35/2006, de 28 de novembre, i el Reial decret 1803/2008, de 3 de novembre. Al mateix temps, el règim proposat suposa una continuïtat de les polítiques iniciades amb la Llei 52/2007, de 26 de desembre i és coherent amb altres règims de rescabament de víctimes, en situacions equiparables, com el que preveu la Llei 29/2011, de 22 de setembre.

Pel que fa al principi de transparència, es justifica perquè els objectius d'aquest Reial decret llei queden clarament definits, tant en la part expositiva com en la memòria adjunta.

Finalment, amb relació al principi d'eficiència, en aquest Reial decret llei no s'hi estableixen càrregues administratives per a la ciutadania o les empreses.

Aquest Reial decret llei es dicta a l'empara de la competència exclusiva de l'Estat per dictar la regulació de les condicions bàsiques que garanteixin la igualtat de tots els espanyols en l'exercici dels drets i en el compliment dels deures constitucionals, atribuïda per l'article 149.1.1.a de la Constitució espanyola, així com a l'article 149.1.14. que disposa la competència exclusiva de l'Estat en matèria d'hisenda general.

En virtut d'això, fent ús de l'autorització que conté l'article 86 de la Constitució espanyola, a proposta del ministre de Política Territorial i Memòria Democràtica, i de la ministra d'Hisenda, i amb la deliberació prèvia del Consell de Ministres en la reunió del dia 3 de març de 2026,

DISPOSO:

Article únic. *Modificació de la Llei 20/2022, de 19 d'octubre, de memòria democràtica.*

S'introdueix una disposició addicional vintena a la Llei 20/2022, de 19 d'octubre, de memòria democràtica, amb la redacció següent:

«Disposició addicional vintena. *Reconeixement del dret a percebre indemnitzacions en favor de persones mortes o amb lesions incapacitants per la seva activitat en defensa i reivindicació de la democràcia.*

1. En atenció a les circumstàncies excepcionals que van concórrer en la seva mort, es reconeix el dret a una indemnització, per una quantia de 250.000 euros, a les persones beneficiàries dels qui van morir durant el període comprès entre l'1 de gener de 1968 i el 29 de desembre de 1978, en defensa i reivindicació de les llibertats i els drets democràtics.

No poden causar dret a aquestes indemnitzacions, ni beneficiar-se'n les persones que hagin pertangut o pertanyin a bandes o grups armats terroristes.

2. Poden ser persones beneficiàries de la indemnització a què es refereix l'apartat 1 els fills i el cònjuge de la persona morta, si no està separada legalment, ni en procés de separació o nul·litat matrimonial. Així mateix, pot ser persona beneficiària la que hagi conviscut amb la persona morta de manera permanent i amb anàloga relació d'afectivitat a la del cònjuge durant, almenys, els dos anys immediatament anteriors al moment de la mort, llevat que hagin tingut descendència en comú, cas en què només cal la mera convivència.

Subsidiàriament, si no hi ha cap dels anteriors, poden ser persones beneficiàries, per ordre successiu i excloent, els pares, els nets, els germans de la persona morta i els fills de la persona convivent.

Quan es produeixi la concurrència de diverses persones que pertanyin a un grup dels quals tenen dret a la indemnització, la quantia total màxima s'ha de repartir a parts iguals entre tots els qui tinguin dret per la mateixa condició, excepte quan concorrin el cònjuge o la persona amb anàloga relació afectiva i els fills de la

persona morta, cas en què l'ajuda s'ha de repartir a parts iguals entre el cònjuge o la persona amb anàloga relació d'afectivitat, que ha de percebre el 50 per cent, i el conjunt dels fills entre els quals es distribueix el 50 per cent restant.

3. S'ha de fer l'abonament de la indemnització sempre que, pels mateixos fets no s'hagi rebut cap indemnització o compensació econòmica o, si s'ha rebut, la quantia hagi estat inferior a la que regula aquesta disposició, cas en què es pot sol·licitar una compensació per la diferència entre la quantitat abonada, actualitzada d'acord amb l'interès legal del diner, i la regulada en l'apartat 1.

Les persones que hagin estat beneficiàries de les indemnitzacions d'acord amb el que preveuen l'article 10 de la Llei 52/2007, de 26 de desembre, i el Reial decret 1803/2008, de 3 de novembre, pel qual es regulen les condicions i el procediment per a l'abonament de les indemnitzacions que reconeix la Llei 52/2007, de 26 de desembre, a favor de persones mortes o amb lesions incapacitants per la seva activitat en defensa de la democràcia, poden sol·licitar una compensació per la diferència entre la quantitat abonada, actualitzada d'acord amb l'interès legal del diner, i la regulada en l'apartat 1.

4. El procediment per a la concessió de la indemnització que preveu aquesta disposició, és el que recull el Reial decret 1803/2008, de 3 de novembre, adaptat a les previsions d'aquesta disposició i a l'actual distribució de competències.

5. De conformitat amb el que preveu el Reial decret 1803/2008, de 3 de novembre, es poden concedir indemnitzacions extraordinàries en favor dels qui hagin patit lesions incapacitants pels fets i en les circumstàncies i amb les condicions a què es refereix aquesta disposició, sempre que, pels mateixos fets, no s'hagi rebut cap indemnització o compensació econòmica amb càrrec a algun dels sistemes públics de protecció social.

Les xifres que recull l'article 15 del Reial decret 1803/2008, de 3 de novembre, s'actualitzen als 180.000 euros en el cas d'incapacitat permanent absoluta i als 500.000 euros en el cas de gran incapacitat.

Les persones que hagin estat beneficiàries de les indemnitzacions d'acord amb el que preveuen la disposició addicional quarta de la Llei 52/2007, de 26 de desembre, i el Reial decret 1803/2008, de 3 de novembre, poden sol·licitar una compensació per la diferència entre la quantitat abonada, actualitzada d'acord amb l'interès legal del diner, i la regulada en aquest apartat.

Aquestes indemnitzacions s'han d'abonar directament a les mateixes persones amb incapacitat permanent absoluta o gran incapacitat i són intransferibles.

6. Les persones beneficiàries de les indemnitzacions i compensacions que estableix aquesta disposició disposen del termini d'un any, des de l'entrada en vigor del Reial decret llei 6/2026, de 3 de març, pel qual es modifica la Llei 20/2022, de 19 d'octubre, de memòria democràtica, sobre reconeixement en favor de persones mortes o amb lesions incapacitants per la seva activitat en defensa i reivindicació de la democràcia, per presentar la seva sol·licitud. Abans que finalitzi aquest termini, el Consell de Ministres pot acordar-ne la pròrroga per un any.»

Disposició derogatòria única. *Derogació normativa.*

Queden derogades totes les disposicions del mateix rang o inferior que s'oposin al que disposa aquest Reial decret llei, el contradiguin o hi siguin incompatibles.

Disposició final primera. *Títol competencial.*

1. Aquest Reial decret llei es dicta a l'empara de la competència exclusiva de l'Estat per dictar la regulació de les condicions bàsiques que garanteixin la igualtat de tots els espanyols en l'exercici dels drets i en el compliment dels deures constitucionals, atribuïda per l'article 149.1.1.a de la Constitució espanyola.

2. S'exceptua de tot l'anterior la disposició final segona, que es dicta a l'empara de la competència exclusiva de l'Estat que recull l'article 149.1.14.a de la Constitució espanyola, en matèria d'hisenda general.

Disposició final segona. *Modificació de la Llei 35/2006, de 28 de novembre, de l'impost sobre la renda de les persones físiques i de modificació parcial de les lleis dels impostos sobre societats, sobre la renda de no residents i sobre el patrimoni.*

Amb efectes des de l'entrada en vigor d'aquest Reial decret llei, la Llei 35/2006, de 28 de novembre, de l'impost sobre la renda de les persones físiques i de modificació parcial de les lleis dels impostos sobre societats, sobre la renda de no residents i sobre el patrimoni, queda modificada de la manera següent:

U. Es modifica la lletra u), de l'article 7, que queda redactada de la manera següent:

«u) Les indemnitzacions que preveuen la legislació de l'Estat i de les comunitats autònomes per compensar la privació de llibertat en establiments penitenciaris a conseqüència dels supòsits que preveu la Llei 46/1977, de 15 d'octubre, d'amnistia, i les que estableix la disposició addicional vintena de la Llei 20/2022, de 19 de desembre, de memòria democràtica.»

Dos. Es modifica el títol i s'afegeix un apartat 4 en la disposició addicional dinovena, amb la redacció següent:

«Disposició addicional dinovena. *Exempció de les ajudes i indemnitzacions per privació de llibertat com a conseqüència dels supòsits que preveu la Llei 46/1977, de 15 d'octubre, d'amnistia, i de les que regula la disposició addicional vintena de la Llei 20/2022, de 19 de desembre, de memòria democràtica, per mort o lesions incapacitants.*»

«4. Estan exemptes d'aquest impost, les indemnitzacions que preveu la disposició addicional vintena de la Llei 20/2022, de 19 de desembre, de memòria democràtica.»

Disposició final tercera. *Modificació del Reial decret 1803/2008, de 3 de novembre, pel qual es regulen les condicions i el procediment per a l'abonament de les indemnitzacions que reconeix la Llei 52/2007, de 26 de desembre, a favor de persones mortes o amb lesions incapacitants per la seva activitat en defensa de la democràcia.*

El Reial decret 1803/2008, de 3 de novembre, pel qual es regulen les condicions i el procediment per a l'abonament de les indemnitzacions que reconeix la Llei 52/2007, de 26 de desembre, a favor de persones mortes o amb lesions incapacitants per la seva activitat en defensa de la democràcia, queda modificat de la manera següent:

U. L'article 3 queda redactat de la manera següent:

«Article 3. *Comissió d'Avaluació.*

1. Es crea la Comissió d'Avaluació amb caràcter d'òrgan col·legiat adscrit al Ministeri de Política Territorial i Memòria Democràtica, a qui correspon la tramitació de les sol·licituds que es formulin, així com el seu estudi, valoració i resolució.

2. La composició de la Comissió d'Avaluació és la següent:

a) Presidència: la persona titular de la Direcció General d'Atenció a les Víctimes del Ministeri de Política Territorial i Memòria Democràtica. En cas de vacant, absència, malaltia o altra causa legal, la persona que exerceix la

Presidència ha de ser substituïda per la Vicepresidència, i si no n'hi ha, pel membre de l'òrgan col·legiat de més jerarquia, antiguitat i edat, per aquest ordre.

b) Vicepresidència: un representant del Ministeri de Política Territorial i Memòria Democràtica, designat per la persona titular del Departament, entre el personal funcionari amb nivell 29 o superior de la Direcció General d'Atenció a les Víctimes. Simultàniament a la designació de la Vicepresidència, i seguint els mateixos criteris, s'ha de fer la de la persona que actua com al seu suplent.

c) Vocalies: un representant per cadascun dels ministeris d'Hisenda, Presidència, Justícia i Relacions amb les Corts, Interior, Inclusió, Seguretat Social i Migracions i Treball i Economia Social, entre el personal funcionari amb nivell 29 o superior, designats per les persones titulars dels departaments respectius. Simultàniament a la designació dels titulars vocals, i seguint els mateixos criteris, s'ha de fer la dels que actuen com als seus suplents.

d) Secretaria: la Presidència ha de designar una persona per a l'exercici de la Secretaria entre el personal funcionari amb nivell 29 o superior de la Direcció General d'Atenció a les Víctimes, que ha d'actuar amb veu i sense vot. Simultàniament a la designació de la Secretaria, s'ha de fer la de la persona que la supleixi entre el personal funcionari amb nivell 28 o superior de la Direcció General d'Atenció a les Víctimes.

3. La Comissió d'Avaluació, el règim de funcionament del qual s'ha d'ajustar al que disposa la secció 3a del capítol II del títol preliminar de la Llei 40/2015, d'1 d'octubre, de règim jurídic del sector públic, ha d'establir el seu propi règim de convocatòries i el caràcter i la periodicitat de les seves reunions.

4. El funcionament de la Comissió d'Avaluació s'ha de dur a terme amb el suport i els mitjans personals i materials de la Direcció General d'Atenció a les Víctimes.»

Dos. L'apartat 1 de l'article 4 queda redactat de la manera següent:

«1. El pagament de les indemnitzacions que estableix aquest Reial decret l'ha d'efectuar la Direcció General d'Atenció a les Víctimes, del Ministeri de Política Territorial i Memòria Democràtica, mitjançant una transferència al compte corrent consignat en la sol·licitud i de la qual sigui titular la persona beneficiària de la indemnització.»

Disposició final quarta. *Salvaguarda de rang de disposicions reglamentàries.*

Les modificacions que efectuï aquest Reial decret llei en normes de rang reglamentari han de conservar aquest rang.

Disposició final cinquena. *Habilitació normativa.*

S'habilita el Govern per dictar totes les disposicions que siguin necessàries per al desplegament i l'aplicació del que estableix aquest Reial decret llei.

Disposició final sisena. *Entrada en vigor.*

Aquest Reial decret llei entra en vigor l'endemà de la publicació en el «Butlletí Oficial de l'Estat».

3 de març de 2026.

FELIPE R.

El president del Govern,
PEDRO SÁNCHEZ PÉREZ-CASTEJÓN